

Катерина Пішеніна

ФОРМУВАННЯ СТРУКТУРИ УПРАВЛІННЯ НАУКОВО-ПРОФЕСІЙНОЮ СТУПЕНЕВОЮ ОСВІТОЮ

У статті висвітлено особливості формування структури управління науково-професійною ступеневою освітою України. Представлені сутнісні ознаки та характеристики науково-професійної освіти, особливості взаємодії підприємств – роботодавців та навчальних закладів, що здійснюють науково-професійну ступеневу освіту. Проаналізовані основні принципи, що визначають ефективність такої взаємодії. Запропоновано формування структури управління науково-професійною ступеневою освітою України на державному рівні на основі створення регіонального координаційного центру.

Ключові слова: науково-професійна ступенева освіта, національна інноваційна система, структура управління науково-професійною ступеневою освітою, регіональний координаційний центр, ефективність системи державного управління.

Постановка проблеми

Головна мета реформи освіти в Україні – це підвищення конкурентоздатності навчальних закладів та забезпечення ефективного навчального процесу задля безбар'єрного працевлаштування випускників у вітчизняних корпораціях, на підприємствах тощо.

Приєднання до Болонської системи – це тільки перші кроки до виходу на нові освітні ринки, але найважливішим є проблема ефективної освіти в державі.

Останнім часом проблему управління інноваційними процесами в освітній сфері досліджують такі вчені, як: В. Федулова, В. Гейц, О. Чубакова, Ю. Адлер, Г. Савицька, І. Павленко, В. Куценко та інші [1–4]. Аналіз публікацій показує, інтегральна оцінка відповідності вимог підприємства і результати освітнього рівня молоді з урахуванням вимог ринку та різноманіття відповідних показників до рівня компетентності суттєво відрізняються.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Мета

Існуючий механізм державного управління освітньою сферою недостатньо мотивує підприємства щодо працевлаштування випускників шкіл або вищих навчальних закладів. Для функціонування сталої взаємодії навчальних закладів та підприємств-роботодавців (освіти та бізнесу) необхідно сформувати механізм управління науково-інноваційним співробітництвом навчальних закладів та підприємств. Інноваційний розвиток економічних систем визначається рівнем взаємодії учасників науково-інноваційної діяльності: навчальних закладів та підприємств.

Головною проблемою при створенні національної інноваційної системи є формування сталого ефективного взаємозв'язку між навчальним закладом та підприємством. Сучасна модель спеціаліста повинна включати дві головні складові: формування особистості та формування професіоналізму. Від того, наскільки гармонійно взаємопов'язані ці складові залежить ефективність всієї системи підготовки, тобто освіта сьогодні повинна включати обов'язкову складову – наукову, що відображає всі інноваційні процеси та новітні технології. Тому в рамках національної інноваційної системи освіти обов'язково включається

Вигляд основного матеріалу

термін «науково»-професійна освіта. Це передбачає сталий взаємозв'язок з інноваціями підприємств галузі та в регіоні.

З іншого боку, це гарантує створення гнучкої системи реагувань на зміни в кваліфікаційних вимогах підприємства до освітнього рівня випускника, тобто до підготовки у навчальному закладі. На основі такої взаємодії навчального закладу та підприємства формується колективна система створення знань, їх використання під впливом суспільних інституцій, де виробляються норми, цінності та інше.

Враховуючи те, що реалізація національної інноваційної системи освіти здійснюється через чітку взаємодію з регіональними господарськими суб'єктами, виникає необхідність створення освітньої мережі між підприємствами – новаторами, що формують кваліфікаційні компетенції для підготовки спеціалістів певної галузі.

До головних принципів такої інноваційно-орієнтованої взаємодії навчальних закладів, що здійснюють науково-професійну ступеневу освіту з суб'єктами підприємницької діяльності, ми вважаємо слід віднести:

- відповідність структури взаємодії навчальних закладів цілям інноваційного розвитку підприємств;
- комплекс використання менеджментом навчальних закладів інструментарію інноваційно-орієнтованого управління цих підприємств-роботодавців;
- комплексний взаємозв'язок інноваційної діяльності підприємств – роботодавців і навчальних закладів науково-професійної ступеневої освіти на основі раціонального розподілу прав і обов'язків по формуванню кваліфікаційних компетенцій з вектором на інноваційний розвиток;
- співвідношення вертикального та горизонтального управління взаємодії підприємств і освітніх закладів ;
- всебічне використання аналітичної інформації при прийнятті управлінських рішень про інноваційну взаємодію підприємств і закладів науково-професійної ступеневої освіти.

Для забезпечення конкурентоздатності та споживчої можливості, заклади, що здійснюють науково-професійну ступеневу освіту повинні свої стратегічні цілі і оперативні рішення спрямовувати на формування конкурентних переваг, а також систематично генерувати та модифікувати інноваційні ресурси та інструменти своєї діяльності засобами створення, збереження, удосконалення ключових компетенцій.

При управлінні науково-інноваційним розвитком підприємств та освітніх закладів, що базується на розвитку головних компетенцій відповідної галузі, формування ресурсної бази повинно бути направлено на збільшення ресурсів, на посилення позицій конкурентоздатності та збільшення кола стратегічних можливостей підприємств, що здійснюють інноваційну діяльність.

Для формування централізованої багатофункціональної організаційно-технологічної взаємодії підприємств та освітніх закладів, що здійснюють науково-професійну ступеневу освіту ми пропонуємо створити регіональний координаційний центр, що має бути забезпечений необхідними матеріалами, трудовими, фінансовими та інтелектуальними ресурсами.

Вважаємо доцільним визначити головні напрями діяльності такого регіонального координаційного центру:

- формування пріоритетних напрямів розвитку організацій, що здійснюють науково- професійну ступеневу освіту;

- формування політики взаємодії підприємств та освітніх закладів;
- проведення кластерної інвентаризації об'єктів науково-інноваційного співробітництва;
- проведення паспортизації навчальних закладів, що забезпечують науково-професійну ступеневу освіту;
- формування освітньої мережі з підготовки фахівців відповідного напрямку;
- планування заходів та програмування науково-інноваційного співробітництва підприємств та освітніх закладів;
- оцінку результативності та ефективності відповідного співробітництва;
- забезпечення правового та нормативного регламентних механізмів взаємодії підприємств і організацій та освітніх закладів, що здійснюють науково-професійну ступеневу освіту;
- розробку та впровадження моніторингу науково-інноваційного співробітництва;
- забезпечення ситуаційного реагування науково-інноваційного співробітництва підприємств та освітніх закладів;
- об'єднання ресурсів та виконавців, що приймають рішення по цільових блоках ключових компетенцій.

Регіональний координаційний центр за напрямом підготовки є елементом підтримки інноваційної взаємодії регіональних органів виконавчої влади, підприємств і організацій, що здійснюють виробничу діяльність, та навчальних закладів НПСО, розташованих на території регіону.

За кожним регіональним координаційним центром закріплені відповідні напрями інноваційного розвитку регіону, що затверджені підприємствами провідної галузі або спеціалізована проблема, вирішення якої є фактором мети регіонального розвитку.

Головні задачі регіонального координаційного центру полягають у наступному:

- забезпечення інформаційної та консультативної підтримки навчальних закладів науково-професійної ступеневої освіти (незалежно від форми підпорядкованості) з питань складових кваліфікаційних компетенцій;
- координація взаємодії організацій регіону з освітніми навчальними закладами в рамках, закріпленого за регіональним координаційним центром, напряму професійного розвитку;
- створення освітньої мережі, щодо розповсюдження передових креативних технологій у відповідній галузі;
- забезпечення методичного супроводу організації дослідницької, виробничої та інших видів діяльності в рамках, закріпленого за регіональним координаційним центром, напряму та інноваційної діяльності підприємства;
- забезпечення організації обміну досвідом і розповсюдження передового досвіду, ноу-хау серед організацій що здійснюють науково - професійну ступеневу освіту;
- здійснення комунікацій з інноваційного розвитку з іншими регіональними координаційними центрами в рамках закріпленого напряму науково-професійної ступеневої освіти.

За результатами щорічного звіту регіонального координаційного центру щодо забезпечення якості підготовки фахівців для підприємств і організацій та аналізу даних, представлених підприємствами по працюванню випускників, відповідності їх знань ключовим компетенціям організацій, проводити переатестацію центру. Статус регіонального координаційного центру отримує та організація, що показала за звітний період найкращі результати у відповідній галузі.

У статті зроблено теоретичне узагальнення головних складових комплексу науково-професійної освіти та запропоновано вирішення наукового завдання щодо вдосконалення управління соціально-економічною ефективністю функціонування сфери освітніх послуг з метою збільшення її впливу на соціально-економічний розвиток в Україні.

У статті зроблено теоретичне узагальнення головних складових комплексу науково-професійної освіти та запропоновано вирішення наукового завдання щодо вдосконалення управління соціально-економічною ефективністю функціонування сфери освітніх послуг з метою збільшення її впливу на соціально-економічний розвиток в Україні.

Література.

1. Федулова Л.І. Економіка знань: підручн./ Любова Іванівна Федулова; НАН України; Ін-т екон. та прогнозув. НАН України. - К., 2009. – 600 с.
2. Близнюк В.В. Людський капітал і ринок праці // Економічна теорія. – 2/2008. – С.75–89.
3. Близнюк В. В. Освітні послуги як детермінанта конкурентоспроможності людського капіталу //Ринок праці на освіта: пошук взаємодії/ Під наук. ред. І.Л.Петрової. – К.: Таксон, 2007. – С. 60–69.
4. Лавриненко Л. М. Сучасний стан ринку освітніх послуг / Формування ринкової економіки: зб. наук. праць. – Спец. вип.; у 3 т. Соціально-трудова відносина: теорія та практика. – К.: КНЕУ, 2010. – С. 500–504.

УДК 005.8:659.4:711.4

Ірина Руда

ПРОЕКТНИЙ ПІДХІД ДО СТВОРЕННЯ БРЕНДА МІСТА

В даній статті проаналізовано суть поняття «бренд міста», проведено аналіз можливих етапів формування брэнда міста та розроблено модель створення брэнда міста на основі методології управління проектами.

Ключові слова: бренд міста, етапи формування брэнду, методологія управління проектами.

Розвиток сучасних ринкових відносин спричинив гостру конкурентну боротьбу між учасниками глобального ринку за залучення ресурсів. На сьогодні учасниками ринкових відносин стають не тільки підприємства та корпорації, а й цілі міста та держави. Всі вони конкурують за залучення обмежених трудових, матеріальних та нематеріальних ресурсів.

Останніми тенденціями забезпечення конкурентоспроможності міста є формування сильного брэнда, який позиціонує місто в світовому інформаційному просторі з позиції його конкурентних переваг, з метою покращення інвестиційної привабливості міста, а також залучення нових інвестиційних, туристичних та трудових ресурсів в місто.

Для формування сильного брэнда міста необхідно провести аналіз можливих етапів формування брэнда